

TATTARE-EMMA

Innelit, funderamt, kächt,
allt ätter som ola ä

Jeremias i Tröstlösa

Den gran - nes - ta flec - ka där -
hem - ma, pi - na å dö, ä Måns
Tat - ta - res svart - öj - da Em - ma,
e dä - je - li mö! Hen - nes
hår dä ä svart som di mör - kes - ta
nät - te - ra; ä dä un - der - lit då, att jag
läng - tar ät - te - r'a. Hen - nes hår dä ä
svart som di mör - kes - ta nät - te - ra: ä dä
un - der - lit då, att jag läng - tar ät - te - r'a.

Om bara ni hörde'na skratta,
trodde ni mej,
å va ni har svårt för te fatta
dä klara sej.
Hennes mun den är rö, å vita ä tännera,
å mjuka å herrskapsfina ä hännera.

Når speleman inne på logen
drillar en dans,
å Tattare-Emma från skogen
den licksta som fanns.
Te si, ho ä kringes svingane vänningar
når storpolska går så dä vischar i klänningar!

Ho ä som ho hadde e fjäder
unner si sko,
å inte e sula åv läder,
så dansar ho.
Å var ho ä mä, blir dä träter blann flickera,
å slagsmål blann pojkar di närmesta veckera.

Å far min han säger där hemma
att ja, ja ä dum,
som håller åv Tattare-Emma.
Va bryr, ja mej um
att Tattare-Måns, hennes far, ä en stackare
som skälles för skojare, tjyvstryk å rackare...
Hennes hår dä ä svart som di mörkaste nättera!
Å dä undelit då att jag längtar ätter'a.